

Arrest

nr. 39 206 van 24 februari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X
X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 14 juli 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE, loco advocaat M. GROUWELS, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 maart 2009 dient de verzoekende partij een 'aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie' in als bloedverwant in opgaande lijn.

Op 14 juli 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: betrokkene en haar moeder verlieten de woning en wonen op

een ander adres. Zij kan dus niet meer ten kaste van haar stiefvader beschouwd worden. Deze laatste heeft ook een brief opgemaakt dat hij zijn stiefdochter niet meer ten laste wil nemen. Het gevraagde bewijs van onvermogen en de ziektekostenverzekering van de Belg werden niet voorgelegd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna : het EVRM).

2.1.1. De verzoekende partij stelt dat de motivering van de bestreden beslissing volkomen in strijd is met artikel 8 EVRM. Hierop geeft de verzoekende partij een theoretische uitleg omtrent artikel 8 EVRM. De verzoekende partij geeft voorts aan dat ze steeds met haar stiefvader samengewoond heeft, dat haar moeder nog steeds met hem gehuwd is en dat ze opnieuw samenwonen. De verzoekende partij geeft ook aan dat haar stiefvader haar mishandeld heeft en dat ze daarom de woonst verlaten heeft. Door een negatieve beslissing te nemen voldoet de Belgische overheid, volgens de verzoekende partij, niet aan haar verplichting om een effectief gezinsleven mogelijk te maken. De verzoekende partij krijgt evenmin de kans om een gezin te vormen met haar moeder. Tot slot stelt de verzoekende partij dat in de bestreden beslissing op geen enkele wijze aangegeven wordt welke belangenafweging er werd gemaakt tussen de rechten van de verzoekende partij en de ernst van de eventuele en totaal gecontesteerde inbreuken op het algemeen belang.

2.1.2. Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoekende partij in het kader van de eerbied voor haar privé- en gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

De verzoekende partij is evenwel van mening dat de inmenging een onevenredige aantasting van haar familiaal leven uitmaakt die bovendien niet noodzakelijk zou zijn in een democratische samenleving.

Uit artikel 8 EVRM kan geen algemene verplichting voor een staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996; J. VANDE LANOTTE en Y.

HAECK (eds.), Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat artikel 40 bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet op een rechtmatige wijze werd toegepast. Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou de verzoekende partij op grond hiervan een verblijfsrecht kunnen erkend zien, zonder aan de daartoe in de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden te voldoen. Er dient verder te worden benadrukt dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het familieleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2923 (c)). Te dezen toont de verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan. Daarenboven toont de verzoekende partij in casu evenmin aan dat het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten na de vaststelling dat zij niet aan de wettelijke voorwaarden voldoet van gezinshereniging/-vorming een disproportionele inbreuk vormt op haar vermeend privé- en gezinsleven. Derhalve kan de vraag naar de schending van de materiële motiveringsplicht betreffende de belangenafweging tussen de gezinsbelangen en de verwijderingsmaatregel in casu niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing (RvS 4 maart 2002, nr. 104 270), daargelaten de vraag of dergelijke belangenafweging uitdrukkelijk uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken (RvS 8 januari 2008, nr. 178 351; RvS 27 juni 2007, nr. 172 822; RvS 21 november 2003, nr. 125 588) bij gebreke van aangebrachte elementen.

Uit wat voorafgaat blijkt niet dat de verzoekende partij aannemelijk maakt dat een tijdelijk verblijf in het buitenland met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen haar privé- en familieleven in die mate schaadt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het privé- en gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Een schending van artikel 8 blijkt geenszins.

Het middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40 bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet.

2.2.1. De verzoekende partij stelt dat het al dan niet 'ten laste zijn' wordt beoordeeld door na te gaan of betrokkene behoeftig was in haar land van herkomst, en na te gaan of zij in de periode voorafgaand aan de visum- of vestigingsaanvraag (financieel) werd ondersteund. De verzoekende partij verwijst naar het politieverlag van 17 september 2008 en stelt dat hieruit blijkt dat ze reeds meer dan zes maanden ten laste is van haar stiefvader. De verzoekende partij stelt vervolgens dat indien de aanvrager reeds geruime tijd (illegaal) in België verblijft dat men haar als ten laste van de te vervoegen persoon dient te beschouwen indien beiden ingeschreven staan op hetzelfde adres en indien de te vervoegen persoon de huisvesting van de aanvrager financiert. De verzoekende partij meent dat in casu onvoldoende aangetoond wordt dat ze geen gezin zou vormen met haar stiefvader. Ze wijst erop dat ze na het huwelijk van haar moeder met haar stiefvader steeds met hen samengewoond heeft. Nogmaals verwijst de verzoekende partij naar het politieverlag van 17 september 2008. Voorts verklaart de verzoekende partij dat haar moeder en stiefvader in juni 2009 een aantal echtelijke problemen hadden en dat haar stiefvader haar fysiek mishandeld heeft. Omwille van deze redenen is ze op 16 juni 2009 voor een beperkte tijd naar een ander adres vertrokken. Ze wijst er ook op dat deze problemen aan de politiediensten werden medegedeeld en dat ze een klacht ingediend heeft op aanraden van slachtofferhulp. Daarom wou haar stiefvader wraak nemen en heeft hij de brief geschreven waarin hij verklaarde de verzoekende partij niet meer ten laste te willen nemen. De verzoekende partij meent dat met deze brief geen rekening kan gehouden worden aangezien haar stiefvader haar voorheen ten laste

genomen heeft. Voorts verklaart de verzoekende partij dat op het moment dat ze op een ander adres woonde ze nog steeds door haar stiefvader onderhouden werd. De verzoekende partij stelt dat op heden haar moeder en stiefvader weer samenwonen en dat ze reeds samen op vakantie naar Turkije geweest zijn. De verzoekende partij verwijst naar de omzendbrief van 29 september 2005 en stelt dat het begrip 'gezamenlijke vestiging' niet de verplichting inhoudt om samen te wonen of permanent een gemeenschappelijk leven te leiden. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat ze nooit de intentie gehad heeft om definitief de woning te verlaten en dat er wel degelijk nog sprake is van een effectieve relatie tussen stiefdochter en stiefvader. Het is niet omdat iemand enige tijd van huis weg is, omwille van familiale redenen, dat er geen sprake meer kan zijn van een relatie. Betreffende 'het bewijs van onvermogen' wijst de verzoekende partij erop dat niet alle landen het onroerend goed van hun onderdanen registreren. Evenmin kan het feit dat men geen inkomsten heeft in alle landen bewezen worden. Daarenboven meent de verzoekende partij dat het bewijs van onvermogen geen absolute voorwaarde is. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat ze een attest van het OCMW neergelegd heeft waaruit blijkt dat ze niet ten laste van het OCMW is. Tot slot stelt de verzoekende partij dat aangezien ze een geldige SIS-kaart heeft, ze geen andere ziektekostenverzekering dient aan te gaan.

2.2.2. De verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend om een verblijfskaart te krijgen als familielid van een burger van de Unie, namelijk haar stiefvader

Artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die begeleiden of zich bij hen voegen;”

Artikel 40ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

Uit de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet volgt dat een vreemdeling die als dochter van een Belgische (stief)vader een recht op verblijf voor meer dan drie maanden wenst te verkrijgen, ten eerste beneden de leeftijd van 21 jaar moet zijn of ten laste moet zijn van de Belgische ouder, en ten tweede moet hij zich bij zijn ouder voegen of haar/hem begeleiden.

In casu werd de verzoekende partij geboren op 16 december 1986. Bijgevolg dient de verzoekende partij aan te tonen dat zij ten laste is van haar stiefvader en zich bij hem voegt of hem begeleidt.

Uit het samenwoningverslag van 17 juni 2009 blijkt dat de verzoekende partij de woning van haar stiefvader verlaten heeft en samen met haar moeder op een anders adres woonde ten tijde van de bestreden beslissing. De verzoekende partij erkent dit in haar verzoekschrift. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 40 bis juncto 40 ter van de Vreemdelingenwet de verzoekende partij zich dient te voegen bij de Belgische onderdaan in functie van wie ze de aanvraag gedaan heeft of hem dient te begeleiden. In zoverre de verzoekende partij stelt dat, hoewel ze niet meer met haar stiefvader samenwoont, er nog wel sprake is van het feit dat ze nog gemeenschappelijk leven leiden, wijst de Raad erop dat dit een blote bewering is, waarvan de verzoekende partij geen begin van bewijs bijbrengt.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij niet als ten laste van haar stiefvader beschouwd kan worden daar ze niet meer op hetzelfde adres wonen en dat hij verklaard heeft haar niet meer ten laste te willen nemen.

Artikel 52 §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de bewijzen vermeld in artikel 50, § 2, 6°, b), c), d) en e) die naargelang het geval vereist zijn.”

Artikel 50, § 2, 6°, e) van het Vreemdelingenbesluit bepaalt:

“familielid bedoeld in artikel 40bis van de wet:

(...)e) voor de bloedverwanten in opgaande lijn van een Belg: het bewijs van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering, zoals bedoeld in artikel 40ter, tweede lid, van de wet.”

Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt dat het de aanvrager toekomt te bewijzen dat hij ten laste is van de persoon in functie van wie hij de aanvraag heeft ingediend.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij het indienen van haar aanvraag de volgende documenten neerlegde: international paspoort, geboorteakte met apostille en vertaling, huwelijksakte van haar moeder met haar stiefvader, Kazachse identiteitskaart met vertaling, onderzoeksverslag van 17 september 2008 waarin gemeld wordt dat de verzoekende partij samenwoont met haar moeder en stiefvader, loonfiches van de stiefvader van 1 december 2008 tot 31 december 2008, 1 januari 2009 tot 31 januari 2009, 1 februari tot 28 februari 2009, identiteitskaart van stiefvader, verklaring opgesteld op 19 maart 2009 dat de verzoekende partij niet ten laste van het OCMW is.

De Raad wijst erop dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid in concreto dient te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid' van een familielid (cfr. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia). Het volstaat niet dat een vreemdeling in een (ver) verleden ten laste was of in de toekomst zal zijn van een familielid dat gebruik maakte van het recht van vrij verkeer. De afhankelijkheidssituatie dient effectief te bestaan op het ogenblik dat de vreemdeling verzoekt om een hereniging met de Belg of de gemeenschaps-onderdaan. Uit het administratief dossier, meer bepaald uit het politieverlag van 18 juni 2009 blijkt dat dergelijke afhankelijkheidssituatie niet meer bestaat, daar – zoals in de bestreden beslissing terecht aangegeven wordt – de verzoekende partij de woning verlaten heeft en de Belgische onderdaan in functie van wie de aanvraag gedaan werd uitdrukkelijk verklaart dat hij de verzoekende partij niet meer ten laste wil nemen. De Raad merkt op dat de verzoekende partij haar beweringen met betrekking tot het gegeven dat ze niet de intentie had om de woning definitief te verlaten, dat er nog sprake is van een effectieve relatie en haar stiefvader haar nog steeds onderhield toen ze op een adres woonde op geen enkele wijze staft. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk om op basis van deze verklaring en vaststelling – in het kader van de beoordeling van de actualiteit en de realiteit van het ten laste zijn – te stellen dat de verzoekende partij niet ten laste is. Daarenboven stelt de verzoekende partij in haar repliekmemorie dat het haar moeder is, die voldoende eigen middelen heeft, en voor het onderhoud en de huisvesting van de verzoekende partij zorgt. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij dit voor het nemen van de bestreden beslissing niet aan de verwerende partij heeft meegedeeld.

Waar de verzoekende partij stelt dat ze de woning van haar stiefvader verlaten heeft omdat ze fysiek mishandeld werd, wijst de Raad erop dat ze dit voor het nemen van de bestreden beslissing niet aan de verwerende partij heeft meegedeeld, terwijl de bestreden beslissing op 14 juli 2009 werd genomen. Bijgevolg kon de verwerende partij hiermee geen rekening houden.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verzoekende partij geen bewijs van onvermogen en ziektekostenverzekering heeft neergelegd. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist. Waar de verzoekende partij stelt dat niet alle landen de onroerende eigendommen van hun onderdanen registeren en dat het feit dat men geen inkomsten heeft niet in alle landen bewezen kan worden, wijst de Raad erop dat ze dit niet voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verzoekende partij meegedeeld heeft. Bijgevolg kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Het attest van het OCMW toont aan dat de verzoekende partij niet ten laste is van het OCMW, maar vervangt geen bewijs van onvermogen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing geen bewijs van ziektekostenverzekering heeft neergelegd. De Raad wijst erop dat de SIS-kaart die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift toevoegt niet voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij kenbaar is gemaakt. Voorts wijst de Raad erop dat hij zich voor de beoordeling van de voorliggende zaak in het kader van zijn wettigheidstoetsing dient te plaatsen op het ogenblik van het

nemen van de bestreden beslissing. Waar de verzoekende partij vervolgens stelt dat de bijkomende voorwaarde van ziekteverzekering niet geldt voor descendenten van een Belg, wijst de raad erop dat artikel 50, § 2, 6°, e) van het Vreemdelingenbesluit uitdrukkelijk stelt dat een ziektekostenverzekering dient aangetoond te worden.

De verzoekende partij slaagt er met haar blote aposteriori-bewering dat het slechts om een tijdelijke afwezigheid ging en de verklaringen omtrent de niet ingediende documenten, niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van de bestreden beslissing onzorgvuldig te werk ging, uitgang van onjuiste gegevens of op grond hiervan op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit kwam. Uit het geheel van gegevens dat op het ogenblik van de bestreden beslissing beschikbaar was, kon de gemachtigde van de minister rechtsgeldig tot het besluit komen dat de verzoekende partij niet ten laste was van de Belgische onderdaan in functie van wie de aanvraag ingediend was.

Een schending van artikel 40 bis, §2, 3 van de Vreemdelingenwet wordt door de verzoekende partij niet aangetoond.

Het middel is ongegrond.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42 quater, §4, 4° lid van de Vreemdelingenwet.

2.3.1. De verzoekende partij stelt dat ze in juni 2009 noodgedwongen de woning heeft dienen te verlaten omwille van de agressie van haar stiefvader. Ze stelt dat ze een ontzettend lieve persoon is, dat ze haar uiterste best doet om zich te integreren, dat ze afgestudeerd is en vloeiend Nederlands spreekt. De verzoekende partij vervolgt dat ze mishandeld werd door haar stiefvader en dit niet langer kon verdragen. Ze deelt voorts mee dat ze hiervan een verklaring bij de politie afgelegd heeft. Hierop heeft de stiefvader de brief geschreven waarin hij meedeelde haar niet meer ten laste te willen nemen. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar artikel 42 quater, §4, 4° lid van de Vreemdelingenwet.

2.3.1. Artikel 42 quater van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op situatie waarbij een einde gesteld kan worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn. Deze situatie moet onderscheiden worden van de situatie waarin een verblijfskaart wordt aangevraagd en dan geweigerd, zoals in casu. In casu beschikt de verzoekende partij over geen verblijfsrecht, bijgevolg kan ze de schending van artikel 42 quater, §4, 4° lid van de Vreemdelingenwet niet dienstig aanvoeren.

2.4. Voor het overige voert de verzoekende partij geen andere middelen aan, ook niet in de repliek-memorïe.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC